

Четири предлога за 2017.

Заједно

отворити путеве наде

Почетком септембра 2016. године, једна станица ходочашћа поверења је окупила 7500 младих Африканаца у Котону, у Бенину.¹ Тема овог сусрета надахнуће нас током 2017. године: **заједно** – не сами, већ уз подршку једних другима – можемо **отворити путеве наде** – у себи, око нас и за људски род.

Једно од питања у Котону је било: „Да би гајили наду, како можемо оставити иза себе пасивни став у коме смо задовољни да чекамо на спољну промену? Које врсте ангажовања су свима на дохват руке?”

Хитно је за оне са других континената да слушају многе Африканце који теже већој правди у политичким и економским односима: то им је један од услова да реално предвиде изградњу будућности у својим земљама.

Како би припремили своју будућност, све више младих у Африци жели да искористи велики креативни потенцијал који их испуњава. Они ће онда моћи да пробуде храброст у младима у другим деловима света који се суочавају са сличним ситуацијама.

Да бисмо наставили, у Тезеу и на другим местима, размишљање започето у Котону, ево четири предлога који ће нас подстакнути да отворимо путеве наде.

Покушаћемо наћи начине да откријемо како да остваримо ове предлоге кроз **једноставност**, једну од три стварности – уз радост и милост – које је брат Роже желео да постави у срце живота заједнице Тезе.

f. Alois

¹ Након Јоханесбурга (1995), Најробија (2008) и Кигалија (2012), организована је ова четврта афричка станица ходочашћа поверења на земљи у Котону, у Бенину, од 31. августа до 4. септембра, на позив католичке и методистичке цркве земље. Поред оних из самог Бенина, 7500 учесника је углавном дошло из Тогоа (800), Нигерије (550), Гане (100), Буркине Фасо (160) и Обале Слоноваче (50). Двадесет афричких земаља је било заступљено, а било је и шездесет Европљана из петнаест земаља. Француски, енглески и фон језик су коришћени на радионицама и форумима, а литургија је садржала песме на јоруба и мина језицима.

Стојмо чврсто у нади, јер она је стваралаштво

Кад није било никакве наде Аврам с надом поверова да ће бити отац многим народима. (Римљанима 4,18)

Ову наду имамо као котву душе, чврсту и поуздану. (Јеврејима 6,19)

Ко не прими Царство Божије као дете неће ући у њега. (Лука 18,17)

У нестабилности данашњег света, узнемирени смо насиљем, патњом и неправдом. Сво Створење уздише, као да га обузима бол порођаја. Свети Дух такође уздише, али тај исти Дух је подршка наше наде (види Римљанима 8,22 и 26). Дакле, шта чинити?

Вера је једноставно поверење у Бога. Она не нуди готове одговоре, али нам помаже да се не укочимо због страха или обесхрабрења. Она нас подстиче и покреће. Кроз њу схватамо да Јеванђеље отвара хоризонт наде изван свих наших надања.

Ова нада није лак оптимизам који затвара очи пред стварношћу, већ котву бачену у Бога. Она је стваралаштво. Њени знаци су већ уписани на најнеочекиванијим местима Земље.

- Усудимо се да верујемо у присуство Светог Духа у нашим срцима и у свету. Ослонимо се на њега, чак и ако је невидљив.
- Нека наша вера остане једноставна, као поверење деце! То не значи разводњавање садржаја вере, већ чврсто се држати њене сржи: Божје љубави према човечанству и за све Створење. Библија казује њену причу од свежине својих почетака преко свих препрека, па чак и људског неверства. Бог се никада не умори од љубави: нека ова вест одржи наду живом у нама!
- Како би допустили себи и нама блиским да нас ова порука обузме, окупљајмо се чешће на молитви. Нека њена једноставна лепота одражи нешто од тајне Бога и доведе до личног сусрета са Њим.

Поједноставимо свој живот како бисмо делили што имамо

Исус рече: „Јер сам ја кротак и смирен срцем.“ (Матеј 11,29)

На дар сте добили, на дар и дајте. (Матеј 10,8)

Рече Исус богатом младићу: „Иди продај све што имаш и подај сиромасима... па хајде за мном.“ (Матеј 19,21)

СТИЦАЊЕ, трка за новцем и успехом, доводи до неправде и фрустрације. Дух дељења, који нас Јеванђеље позива да развијемо, један је од путева наде који је потребно да отворимо данас.

Изабрати једноставан живот је извор слободе и радости. Тада живот постаје лаганији.

Једноставност подразумева отворено срце. Иније наивна, већ одбија неповерење. Она је супротна дволичности. Она омогућава дијалог без страха са свима које сретнемо. Исусов живот је пример за то.

- Што се тиче материјалних ствари, настојимо стално да имамо једноставнији живот. То ће у нама подстаћи дела дељења усред људских патњи, понижавајућег сиромаштва, невоља миграната, или сукобима широм света.
- Подржимо једни друге у остваривању смелих знакова наде у нашим насељима, у местима где радимо или учимо, путем друштвених или еколошких ангажовања.
- Настојимо да живимо у већој хармонији са Створењем кроз једноставан и трезвен начин живота, доприносећи на тај начин борби против еколошких катастрофа и глобалног загревања. Ова борба није само задатак влада народа; свако може, на пример, трошити више локалних производа, чешће користити јавни превоз...
- Може ли ово питање остати живо у нашим срцима: да ли сам спреман да следим Христа, оног који је кротак и смирен срцем, одлучивши да му припадам заувек у једноставности једног „Да“, у духу великодушности?

Будимо заједно како би се открила динамика Јеванђеља

И сваки дан бејаху истрајно и једнодушно у храму, и ломећи хлеб по домовима, примаху храну с радошћу и у простоти срца.

(Дела апостолска 2,46)

Различни су дарови, али је Дух исти. И различне су службе, али је Господ исти. (1 Коринћанима 12,4-5)

Гостољубље не заборављајте, јер из гостољубља неки и не знајући примише анђеле. (Јеврејима 13,2)

Библија нам говори о два мушкарца, Петру и Корнелију, супротним у сваком погледу, али који су се срели и на тај начин открили истину раније непознату једном и другом. Требало је да буду заједно како би разумели да Свети Дух руши зидове и уједињује оне који су мислили да су странци. Динамика Јеванђеља се открива само када смо заједно. (Прочитати поглавље 10 и 11 у Делима апостолским.)

Када су хришћани подељени, билу међу деноминацијама или у оквиру исте цркве, порука Јеванђеља је замрачена. Да ли ћемо бити у стању да корачамо заједно без да допустимо да нас разлике раздвоје? Ако би ми, као хришћани, знали да покажемо да је јединство могуће у различитости, помогли бисмо човечанству да буде уједињенија породица.

- Христос сједињује у једној заједници мушкарце и жене, децу и старе, свих хоризоната, језика и култура, па чак народе које је историја чинила непријатељима. Нађимо једноставне начине да то покажемо тамо где живимо.
- Да би преживела, свака заједница је позвана да изађе из себе. Развијмо став гостопримства, у обличју Божијем, према хришћанима веома различим од нас? Таква отвореност срца захтева труд „превода”, јер различита веровања и убеђења могу бити као језици страни једни другима.
- Чак и ако међу одвојеним хришћанима сећање међусобне нетрпељивости током историје остаје живо, и сви конци не могу бити размршени, усудимо се да прихватимо једни друге,

опраштајући, и не покушавајући да утврђујемо ко је или ко није био у праву. Нема помирења без пожртвовања.

- Гостопримство је нераздвојно од признавања другости других. Када су нам њихова убеђења и даље несхватљива, барем можемо бити пажљиви према њиховој аутентичности. Нека откривање других буде и свечаност!

Четврти предлог:

Развијајмо братство како бисмо припремили мир

Исус се не стиди да нас назива браћом и сестрама. (Јеврејима 2,11)

Исус рече: „У вас је један Учитељ, а ви сте сви браћа и сестре.

И оцем својим не зовите никога на земљи; јер је у вас један Отац, који је на небесима.” (Матеј 23,8-9) Такође је рекао: „Јер ко изврши вољу Оца мојега који је на небесима, тај је брат мој и сестра и мати.”

(Матеј 12,50)

И доћи ће људи од истока и запада и од севера и југа и сешће за трпезу у Царству Божијем. (Лука 13,29)

Допринос миру и међународној правди је још један пут наде који можемо данас отворити.

Мир на земљи почиње у срцу сваке особе. Пре свега наше срце треба да се промени, а та промена подразумева једноставно обраћене – да дозволимо Божијем Духу да живи у нама, да примимо мир који ће се раширити у све већим круговима. „Стегни унутрашњи мир и хиљаде око тебе ће се спасити.” (Серафим Саровски, руски монах, 1759-1833.)

- Пишимо, нашим животима, нове странице једноставног братства које превазилази преграде и зидове: физичке зидове изграђене у различитим деловима света, као и зидове незнања, предрасуда и идеологије. Отворимо се другим културама и менталитетима.

- Не дозволимо да одбијање странаца уђе у наша срца, јер одбијање других је семе варварства. Уместо да видимо странце као претњу нашем животном стандарду или нашој култури, примимо их као припаднике људскога рода. Обиђимо избеглице, једноставно да их упознамо и да чујемо њихове приче. Тада – ко зна – други кораци солидарности уследиће.
- Кренимо у сусрет онима који су различити од нас. Делимо са онима који мисле другачије, у дијалогу где заиста слушамо једни друге, и не супротстављајмо се другоме чак и пре него што га разумемо. Останимо присутни на местима поделе, изградимо мостове. Помолимо се за оне које не разумемо и који нас не разумеју.
- Умножијмо знаке солидарности преко границе религија. Срести вернике других религија нас подстиче да продубимо знања о сопственој вери као и да се питамо шта Бог жели да нам каже и дарује кроз нашу веома другачију браћу и сестре.

Током наредних месеци, објавићемо на сајту Тезеа и на нашим друштвеним мрежама лична искуства оних који покушавају да живе „Предлоге за 2017.“ Слободно поделите ваше иницијативе са нама пишући на echoes@taize.fr и већ будите у контакту путем следећих страница:

www.taize.fr/news

@taize

@taize

@taize (en)

@taize_fr (fr)

Позив црквеним поглаварима у 2017.

На путу заједно!

У 2017., 500. годишњица протестантске реформације нуди прилику за напредак ка јединству и превазилажење просте срдачности.

Увек ће постојати разлике између цркава, као и унутар сваке цркве. Ове разлике ће остати позив за искрени дијалог, оне могу бити обогаћење. Али, у свим црквама, професионални идентитет је током времена преузео примат: људи себе дефинишу као протестанти, католици или православни. Није ли дошло време да се да предност хришћанском идентитету приказаном крштењем?

Из овога следи питање: не требају ли Цркве да се усуде да дођу под исти кров без чекања да постигну договор о свим теолошким питањима? Или барем да дођу под исти шатор: да изађу из превише статичног концепта јединства и да пронађу средства, прилике, чак и привремене, које већ предвиђају радост јединства и показују видљиве знаке цркве Божје, тела Христовог, заједнице Светога Духа.

Заједништво свих оних који воле Христа може се успоставити само ако поштује њихову различитост; но може бити веродостојно само ако је видљиво. Потребна нам је нова полазна тачка да кренемо према таквој помиреној различитости. Полазна тачка је Христос, који није подељен. „Само Исусом Христом смо браћа једни других ... Кроз Христа наша узајамна припадност је стварна, целовита и вечна” (Дитрих Бонхофер).

На овај начин може се остварити дељење дарова: да делимо са другима оно што сматрамо даром Божјим, али и да примимо блага која је Бог ставио у друге. „Не ради се само о томе да добијемо информације о другима како би их боље познали, већ да прихватимо оно шта је Дух у њима посејао као дар и за нас.” (Папа Фрања).

Како можемо доћи под исти кров? Како можемо кренути на заједнички пут? Ево предлога:

- Срести се са суседима и породицама различитих вероисповести, као „основне заједнице”, молити се заједно слушајући Реч Божију, у тишини и у хвали, помажући једни другима, упознавајући боље једни друге.
- Свака локална заједница, свака парохија, треба да са хришћанима других вероисповести чини све што је могуће чинити заједно – проучавати

Библију, друштвени и пастирски рад, веронауку – и ништа не радити без узимања осталих у обзир. Нека се споје организације које паралелно раде исти посао.

- Предузети дела солидарности заједно, обратити пажњу заједно на беду других, скривене невоље, патњу миграната, материјално сиромаштво и свих других облика патње, и на заштиту околине.
- У многим градовима у којима се поверење већ гаји међу Црквама, не би ли катедрала или саборна црква постале заједничка кућа молитве за све хришћане подручја?
- Кренути напред са теолошким дијалогом, а у исто време развити димензију заједничке молитве и свест о томе да смо већ заједно. Када растемо у међусобном пријатељству и молимо се заједно, теолошка питања се виде у другачијем светлу.
- Чак и ако сви хришћани учествују у пасторалном дару пажње једних за друге, Цркви такође требају службе јединства на свим нивоима. Служба заједништва, на универзалном нивоу, је традиционално повезана са епископом Римским. Зар цркве не би могле да развију различите начине повезивања са овом службом? Не би ли епископ Римски могао да буде признат од свих као слуга слоге своје браће и сестара у њиховом великом разноврсношћу?
- Не требају ли Цркве, које истичу да су јединство вере и сагласност о службама неопходни за заједничко причешћивање, да дају једнаку тежину сагласности братске љубави? Зар не би онда могле да понуде шире евхаристијско гостопримство онима који показују жељу за јединством и који верују у стварно присуство Христа? Евхаристија није само врхунац јединства; она је такође његов пут.

Наш хришћански идентитет се формира кад смо на путу заједно, а не одвојено. Хоћемо ли имати храбрости да дођемо под исти кров, како би се јавиле динамика и истина Јеванђеља?

Ка јединству европског континента

Суочени доласком миграната, превазиђимо страх!

Сустрет у Риги у организацији заједнице Тезе крајем децембра 2016. године окупио је младе људе из целе Европе.¹ Они су дошли како из земаља чланица Европске уније тако и земаља које не припадају Унији, али су сви доживели братство које може да уједини људе целог континента.

Овај нордијски скуп је такође омогућио младима из других крајева да открију Европу балтичких држава, аспект прелепе различитости народа, од којих сваки има своју историју, традицију и посебне карактеристике.

Будућност мира захтева од Европљана да прошире своју свест и омогуће да солидарност расте међу свим земљама које чине континент. Множење контаката, размена и сарадња је од суштинске важности.

Изградња јединства континента може се десити само ако постоји више дијалога и слушања између земаља: оних из Европске уније и других, оних у Западној Европи и оних у Централној и Источној Европи, оних са севера и са југа. Свака земља, велика или мала, треба да има свој глас, са својом специфичношћу. Напор да се менталитет других разуме изнутра је услов да се понекад супротни ставови могу боље разумети и реакције мотивисане само емоцијама избегнути.

Могу ли Европљани да открију да су њихови заједнички корени много дубљи од њихових неслагања?

После Другог светског рата, Европа је развила замаха ка помирењу. Затим, након пада Берлинског зида, настала је нова ера трагања за јединством. Многи млади сматрају да ће Европа моћи да напредује ако продуби идеал братства. Они не желе да се Европа уједини само у себи, већ да буде отворена ка другим континентима и солидарна са народима које пролазе кроз највећа искушења.

Широм света, жене, мушкарци и деца су присиљени да напусте своје домовине. Њихова мука чини да они да оду. Та мотивација је јача него све препреке подигнуте да блокирају њихов пут. Манифестације анксиозности у богатијим регионима неће зауставити оне који пролазе кроз неподношљиву патњу, да напусте своје домове.

Неки кажу: „Не можемо их све примити.“ Други сматрају да су садашња кретања становништва неизбежна, јер су изазвана неподношљивим

ситуацијама. Покушај да се ова кретања регулишу је легитимно и неопходно. Препустити избеглице кријумчарима и ризику смрти у Медитерану противно је свим људским вредностима.

Богате земље не могу да избегну свој део одговорности за историјске ране и за поремећаје животне средине које су изазвале и даље изазивају велике миграције из Африке, Блиског Истока, Централне Америке и других региона. Данас, одређене политичке и економске одлуке донесене од стране богатих земаља и даље стварају нестабилност у другим регионима. Западна друштва сада треба да превазиђу страх од странаца, културних разлика, и да почну храбро да обликују ново лице које им миграције већ дају. Иако долазак миграната доноси стварне потешкоће, њихов долазак може бити прилика да стимулише Европу да развије отвореност и солидарност.

Постоје места где је број долазака тако висок да су становници преоптерећени и исцрпљени, и то је разумљиво. Терет им је превелик, јер земље Европе још нису пронашле начин да га носе заједно. Међутим, многи људи нуде великодушну добродошлицу избеглицама и откривају да лични контакти често могу довести до предивног узајамног разумевања.

Ништа не може заменити личне контакте. Ово важи посебно у односу на Ислам. Муслимани и хришћани могу тражити како да заједно сведоче мир и да заједно одбаце свако насиље оправдано Божјим именом. Пре 800 година, Фрања Асишки, у својој жељи да допринесе миру, није оклевао да путује у Египат да сретне Султана. Мајка Тереза је посветила свој живот најсиромашнијима, без обзира на њихову вероисповест.

Европске земље које желе да се изолују неће имати будућност. Међу самим Европљанима, као и према избеглицама, братство је једини пут да се припреми мир.

¹ Од 28. децембра 2016. до 1. јануара 2017. године, млади са целог континента, католици, православци, и протестанти, учествовали су у 39. европском сусрету анимираном од стране тезејске заједнице у Риги, главном граду Летоније. 2. јануара, овај скуп је продужен у Талину (Естонија) и Вилњусу (Литванија). То је била станица „ходочашћа поверења на земљи” које Тезе спроводи већ дуги низ година.

Тезе 2017.

Током целе године:

Сваке седмице, од недеље до недеље, омладински сусрети се одржавају како бисмо ишли на изворе вере, тражили начин да заједно отворимо путеве наде, у нама, око нас и за људски род.

Од 20. - 27. августа:

Недеља резервисана за младе од 18 до 35 година старости: студенте, младе професионалце, волонтере, оне који раде или траже посао. Они ће моћи размишљати заједно о својој будућности у светлу вере. Различити говорници су позвани да говоре о сопственом искуству.

Бирмингем (Велика Британија)

Брат Алојз и друга браћа ће одржати, у сарадњи са локалним црквама, сусрет младих у Бирмингему у Енглеској, од петка 28. априла до понедељка 1. маја, под насловом „Скривено благо“. Сусрет жели да прослави скромна ангажовања многих људи. Бирмингем је посебно млад и етнички разнолики град: учесници из других земаља су добродошли!

Ст. Луис (САД)

Америчка станица ходочашћа поверења ће се одржати у Сент Луису, САД, где и даље има тензија након догађаја у Фергусону пре две године. Дугачак низ вечери који траје годину дана и спаја људе из различитих цркава кроз молитву и разговоре о изградњи поверења, кулминираће у већем скупу од 26. до 29. маја, уз учешће младих из читаве Северне Америке.

Египат

Са браћом и младима из различитих земаља, брат Алојз ће ићи у Египат од 26. септембра до 1. октобра како би посебно посетио Коптску православну цркву.

Од Витенберга до Женева

Ове 2017. године, на 500. годишњицу протестантске реформације, заједница Тезе је позвана да предводи две молитве:

- Субота 27. мај у Витенбергу, граду Лутера, у оквиру Кирхентаг Немачке протестантске цркве,
- Петак 3. новембар у Женевској катедрали, током скупа младих у организацији Савеза протестантских цркава Швајцарске и од стране мреже евангелистичких цркави.

Базел 2017.-2018.

Четрдесети Европски сусрет ће се одржати од 28. децембра 2017. до 1. јануара 2018. у Базелу, у Швајцарској.

За детаље у вези са различитим сусретима, погледајте www.taize.fr